

František Saleský, biskup, učitel církve, zakladatel řádu

narozen: 21. srpna 1567 v Savojsku, Francie

zemřel: 28. prosince 1622 v Lyonu, Francie

patron saleziánů; katolického tisku; spisovatelů; Ženevy, Annecy, Chambéry

František Saleský pochází ze Savojska ve Francii. Studoval v Paříži a Padově, stal se doktorem práv a potom knězem. Bránil a šířil katolickou víru v kraji

Chablais, kde kalvínci nenáviděli vše katolické. Čtyři léta působil jako misionář uprostřed nepřátel, dlouho bez úspěchu, nakonec, s trpělivostí a s velkou láskou k svěřené obci se mu podařila rekatolizace kraje, kde obrátil 72 000 kalvínů. Byla to nebezpečná léta, v kterých byly na něho dokonce podniknuty atentáty. 1602 byl zvolen biskupem v Ženevě, tehdy klavínské. Neúnavně procházel v dalších letech svou velkou diecézí a získával si pověst jako kazatel. Spolu s Janou Františkou de Chantal, s kterou ho pojilo vřelé duchovní přátelství, založil pak v roce 1610 řád saleziánek -řád Navštívení P. Marie. Když papež jmenoval Františka Saleského kuriálním kardiná-

lem, z věrnosti ke své diecézi to odmítl.

Láska k Bohu mu byla nástrojem, kterým přesvědčil své odpůrce i pronásledovatele. Napsal díla, která jsou řazena mezi základní náboženskou literaturu. Často zdůrazňoval vnitřní snahu o dokonalou lásku k Bohu a k bližnímu, kterou měl na prvním místě. Na dotaz jak se té lásce naučit řekl: "Je to jednoduché. Jako se učí dítě pomalu chodit, tak se učíme milovat, když se prostě milovat pokoušíme."

Jeho osobnost dokreslují výroky:

"Nechci žádnou zvláštní, neklidnou smutnou a mrzutou zbožnost, nýbrž mírnou, vlídnou, příjemnou a přátelskou; prostě svobodnou a veselou zbožnost, která je milá Bohu i lidem."

"Lepší je mlčet, než dokazovat pravdu bez lásky."

"Pravda ať je vlídná."

Modlitba ke zvládnutí úkolů:

"Můj svatý anděle! Ty jsi od mého narození mým ochráncem. Tobě svěřuji dnes své srdce, předej je mému Spasiteli, jemuž jedinému má náležet. Ty jsi ochráncem mého života. Buď také mou útěchou ve smrti. Posiluj mou víru, upevňuj mou naději, zapaluj ve mně božskou lásku! Dopřej mi, abych netrpěl úzkostí pro minulý život, neznepokojoval se přítomným a neděsil se budoucího. Posiluj mě ve smrtelném zápasu, povzbuzuj mou trpělivost, dodej mi pokoje. Vypros mi milost, aby mým posledním pokrmem byl chléb andělů; mými posledními slovy Ježíš, Maria, Josef, posledním vydechnutím byl dech lásky a tvoje přítomnost buď mou poslední útěchou. Amen."

Modlitba, když mu docházely síly:

"Rozpomeň se nejlaskavější Panno Maria, že nikdy nebylo slýcháno, abys opustila toho, kdo se utíkal pod tvou ochranu, kdo vzýval tvou moc, kdo prosil o tvou přímluvu. V této důvěře se také já k tobě utíkám, Panno panen a Matko. K tobě přicházím, před tebou stojím, já, kající hříšník. Dobrá Matko Slova, neodvracej se od mých slov, ale slyš je a vyslyš."

Na jedné cestě do Lyonu zemřel František Saleský 28. prosince 1622, raněn mrtvicí. Jeho tělo bylo pochováno v kostele Navštívení v Annecy, jižně od Ženevského jezera u Lac d'Annecy. Jana Františka de Chantal, která zemřela r. 1641, byla zde rovněž pochována. František Saleský si získal zvláštní vážnost svým dialogem s kalvínstvím. Už r. 1665 byl prohlášen za svatého a 16. listopadu, 1877 jej papež Pius IX. povýšil na učitele církve.

Znázorňování: *na obrazech vidáme Františka Saleského buď samotného nebo s Janou Františkou de Chantal. Vedle světce vidíme často srdce, ovinuté trním.*

Z „Uvedení do zbožného života“ od sv. Františka Saleského

Při stvoření nařídil Bůh rostlinám, aby nesly plody, každá „podle svého druhu“. A tak přikazuje Bůh také křesťanům, živým rostlinám své církve, aby přinášeli plody zbožnosti, každý podle svých vlastností, stavu a povolání. Jinak má pěstovat zbožnost šlechtic než řemeslník, jinak sluha než kníže, jinak vdova,

neprovdaná dívka nebo žena, žijící v manželství. A nejen to; je třeba vykonávání zbožnosti přizpůsobit schopnostem, činnosti a úkolům každého zvlášť. Řekni mi, Filoteo, bylo by vhodné, aby biskup vyhledával samotu jako kartuziáni? A manželé aby se nestarali o majetek o nic víc než kapucíni; řemeslník aby zůstával celé dny v kostele jako řeholník, a naopak řeholník byl stále zaneprázdňen všemožnými věcmi ve prospěch bližního jako biskup? Nebyla by taková zbožnost směšná, vyšinutá a nesnesitelná? Přesto však velmi často dochází k takovému omylu a absurdnosti. Zcela neprávem, Filoteo, neboť je-li zbožnost pravá a upřímná, nic neničí, naopak zdokonaluje a dovršuje všechno; a jestliže někdy odporuje a brání nějakému řádnému povolání a stavu, je to nepochybně zbožnost falešná. Včela sbírá svůj med z květů a přitom je nepoškodí a neničí, zanechá je neporušené, čisté a svěží, jak je našla. A pravá zbožnost působí ještě lépe, neboť nejen že žádné povolání nebo činnost neporuší, ale naopak dodává jim větší hloubku a krásu. Jako drahokam, hozený do medu, nabývá většího lesku, každý podle své barvy, tak se stává člověk příjemnějším a dokonalejším ve svém povolání, je-li spojeno se zbožností: péče o rodinu je skrze ni více prostoupená pokojem, láska mezi manžely je opravdovější, služba představenému věrnější a jakékoli povolání se vykonává s větší ochotou a lépe. Je omylem a přímo bludem chtít zbožný život vyloučit z družiny vojáků, z dílny řemeslníků, ze dvora knížat, z domácnosti manželů. Je pravda, Filoteo, že v těchto povoláních nelze pěstovat zbožnost čistě kontemplativní, mnišskou a řeholní; ale kromě těchto tří druhů zbožnosti je ještě mnoho jiných, vhodných zdokonalovat ty, kdo žijí ve stavech světských. Ať jsme tedy kdekoli, můžeme a máme usilovat o dokonalý život.

Bože, tys povolal svatého Františka, aby jako biskup pečoval o spásu duší a stal se pro všechny vším; dej, ať ve službě bratřím podle jeho příkladu zjevujeme světu tvou láskyplnou mírnost. Prosíme o to skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.